

[Ingerlise Koefoed]

sætning står ganske vist ikke i folkeskoleloven, men den viser sig i det meste af det, der sker i skolen. Skolen er klassesamfundets skole, dens undervisning og sprog er fortrinsvis borgerlige, og arbejderklassens børn bliver nemt tabere i skolen, fordi de har andre normer og et andet sprog end middelklassebørnene.

Der er dog meget, der tyder på, at børnene ikke har så let ved at tilpasse sig det borgerlige samfund, for man har vel aldrig haft så meget specialundervisning som i dag. Formålet er at tilpasse børnene, men resultatet bliver oftest børn og unge, som er og bliver tabere. Man skal ikke se bort fra, at der i folkeskoleloven er nogle gode intentioner, at der i skolen hist og her findes nogle progressive lærere, at der er elever, som slås for deres rettigheder i elevrådene, og at der i enkelte skolenævner er forældre, som gerne vil forandre skolen; men det værste levn fra tidligere folkeskoler, nemlig inddelingen af de store elever efter såkaldt dygtighed, er blevet tilbage også i denne lov. I SF går vi imod niveaudelingen, fordi den fremmer uligheden og fremmer de bogligt begavede.

Men vi ønsker ikke bare at se på formen, vi vil også se på indholdet, for vi er ikke sikre på, at det ville hjælpe de ikke bogligt begavede børn så meget, hvis man ved en lovændring alene fastslog, at klasserne skulle fortsætte udelte hele skoletiden igennem, uden at man ændrede ved værdinormerne og indholdet i skolen. Vi er meget på vagt over for de kræfter, der er i gang for at gøre undervisningen ufri og få lærerne til at udøve selvinspektion – vi tænker her på centrum-demokraternes og fremskridtspartiets idelige angreb på skolen, og vi tænker også på en dybt reaktionær sammenslutning som foreningen Familieværnet; Liber hedder den også.

Vil undervisningsministeren mon tage initiativer til at sikre, at det undervisningsmateriale, som børnene anvender, ikke er ensidigt borgerligt, at arbejderklassen kan kende sig selv og egne problemer i historie- og samfundsundervisning, og at der gøres alvorlige forsøg på at ligestille piger og drenge fuldstændigt i undervisningen i det hele taget?

Arbejdsløsheden og frygten for arbejdsløshed har gjort tilvalget i skolen meget målrettet. De store børn vælger efter råd fra forældre og lærere fortrinsvis kompetencegivende

fag; de bogligt begavede får igen de bedste muligheder.

Man taler så meget om mobning og disciplinkrise, men er det underligt, at disse ting findes i skolen? Skolens tilbud til de store børn er ikke inspirerende nok for de mange, der vil noget andet end boglig viden, og besparelserne betyder, at efterskoler og ungdomshøjskoler ikke kan fungere som alternativt tilbud til de mange ganske unge, der havde brug for andet end at traske rundt og kede sig i den samme skole, som de traskede rundt i som små. Har vi mon fået en 9-årig undervisningspligt uden rigtig at tænke over, hvad den skal bruges til? Hvordan vil man inden for folkeskolelovens rammer give de store, skoletrætte elever flere og langt mere spændende tilbud, end de får i dag?

En ting til kunne vi have behov for at få belyst: fra den 1. januar er særforsorgen, som socialministeren også sagde, overført til amtskommunerne. Det betyder bl. a., at handicappede børn skal integreres i folkeskolen så langt, som det overhovedet er muligt. Integrationstanken ser ganske smuk ud på papiret, men hvordan vil den blive udformet i praksis? Hvordan vil undervisningsministeren sikre de handicappede børn de bedste muligheder i folkeskolen, og hvordan har undervisningsministeren tænkt sig at følge udviklingen op?

De kulturelle tilbuds mangelfuldhed hører vi meget om i denne tid, selv om kulturministeren altså ikke mener, de er så mangelfulde.

Vi ved, at børneteatrene med den nye teaterlov er kommet ud i en krise. Decentraliseringen af det opsøgende teater – og ikke mindst børneteateret – har betydet, at en del af de gode og progressive børneteatre i dag er meget usikkert stillede, fordi de ikke har fået status som egnsteatre. I Københavnsområdet er f. eks. teatre som Bådteateret og det vel nok ældste københavnske børneteater: Det lille Teater, i fare. Hvad betyder så det? Det betyder, at mange børn ikke længere får mulighed for den oplevelse, som et børneteater kan give dem, og det betyder i øvrigt også, at vi fra samfundets side nærmest blæser på en aktivitet, som har haft meget stor betydning for mange børn og unge, og som har vakt opsigt i lande uden for Danmark. Hvad vil kulturministeren gøre for at hjælpe disse børneteatre over krisen? For det er klart, at